

[Nina Andersen.]

På udvalgets vegne takker jeg de pågældende ministre for godt samarbejde og for imødekommenhed på disse punkter.

Dette er jo trods alt udenværker. Man måtte i udvalget først og fremmest beskæftige sig med princippet om indførelse af begrebet stærk adoption. Som det fremgik af debatten under første behandling, var der fra et enkelt partis side absolut ønske om, at man skulle bevare den svage adoption ved siden af den stærke, for der var jo ikke tvivl om, at den stærke skulle man have. Det lykkedes ikke i udvalget at nå til enighed om, at kun een adoptionsform er det ideelle, og et mindretal har derfor stillet ændringsforslag om indsættelse af en ny paragraf, som giver mulighed for, at der særskilt kan begæres svag adoption — det er ændringsforslag nr. 4. Flertallet har ikke kunnet tilslutte sig dette ændringsforslag, da man er enig med justitsministeren i, at det vil medføre ulemper at have to former for adoption, at det kan give anledning til ubehagelige forhandlinger, og at det kan bringe tvivl i befolkningen om, hvilke retsvirkninger adoptionen medfører.

Når et flertal har kunnet tilslutte sig tanken om stærk adoption som eneste adoptionsform, skyldes det, at man er nået til enighed med ministeren om ændringsforslag nr. 3, hvorved det foreslås tilføjet et nyt punktum til § 13, stk. 2, sålydende:

„Det kan dog på begæring i bevillingen bestemmes, at barnets arveret efter den virkelige slægt bevares.“

Selvom flertallet er af den opfattelse, at det i de allerfleste tilfælde er den rimeligste ordning, at det arveretlige forhold mellem adoptivbarnet og dets virkelige forældre falder bort, er man klar over, at der vil forekomme tilfælde, hvor det ved adoptionen kan forudses, at der efter adoptionen vil bevares en vis forbindelse mellem barnet og dets slægt, en forbindelse, som gør det rimeligt, at slægten uden at skulle betænke barnet ved testamente kan sikre det arveret. Det vil først og fremmest være

tilfældet, hvor det er den nære familie, der adopterer; men også andre forhold, f. eks. nært personligt venskab til barnets forældre, kan komme i betragtning. Flertallet mener altså, at der med denne ændring er taget sådanne hensyn, at man kan acceptere den stærke adoption som eneste adoptionsform.

I udvalget har man haft en række forhandlinger om § 5, som bestemmer, at den, der er fyldt 12 år, ikke kan adopteres uden at have givet sit samtykke. Udvalget fandt paragraffens ordlyd for absolut og har stillet ændringsforslag nr. 2, som justitsministeren har tiltrådt. Ordlyden mildner paragraffen og gør den antagelig lettere at administrere.

For at blive ved ændringsforslagene kan jeg nævne, at mindretallet har stillet et ændringsforslag, nr. 1, hvorefter stk. 2 i § 1 skulle udgå. Flertallet finder, at denne bestemmelse, der lyder: „Bevilling til adoption af eget barn kan ikke meddeles“, bør fastholdes. I de tilfælde, hvor adoption af eget barn ønskes, ønskes den normalt af faderen til et udenfor ægteskab født barn. Hvis adoption i sådanne tilfælde begæres, tilsigter det som regel en tilsløring af det virkelige forhold, og det kan ikke være rimeligt, at lovgivningen giver adgang til noget sådant.

Udvalget har også drøftet § 16, stk. 2, meget. Her hjemles der adgang for justitsministeren til, når adoptivforældrene er døde, på begæring af forældrene at ophæve adoptivforholdet, såfremt det må anses for bedst stemmende med barnets tarv. Der har i udvalget været rejst tvivl om, hvorvidt en sådan bestemmelse overhovedet stemmer med begrebet stærk adoption, og det er naturligt, at man kan rejse en sådan tvivl. Justitsministeren har imidlertid refereret tilfælde for udvalget, som gør det rimeligt, at man har denne bestemmelse. F. eks. måtte en moder til et bortadopteret barn efter adoptivforældrenes død søge plejetilladelse for at få sit eget barn til sig i sit hjem. Det synes ganske urimeligt. Under arbejdet med denne paragraf blev